

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

6. ČERVENCE 2014

Z obsahu:

Církev: Bůh formuje lid

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra v Římě
18. června 2014
- strana 2 -

1. světová válka a mír dnes

Pastýrský list pražského
arcibiskupa Dominika
kardinála Duky OP
- strana 4 -

Papež kázal o východisku ze zkaženosti

- strana 5 -

Ubohá matka Ukrajina...

Dětství a povolání v diktatuře

Cesta sestry Terezy
Tjahurové OSBM
k zasvěcenému životu
- strana 6 -

V hledání skutečného Boha (2 - dokončení)

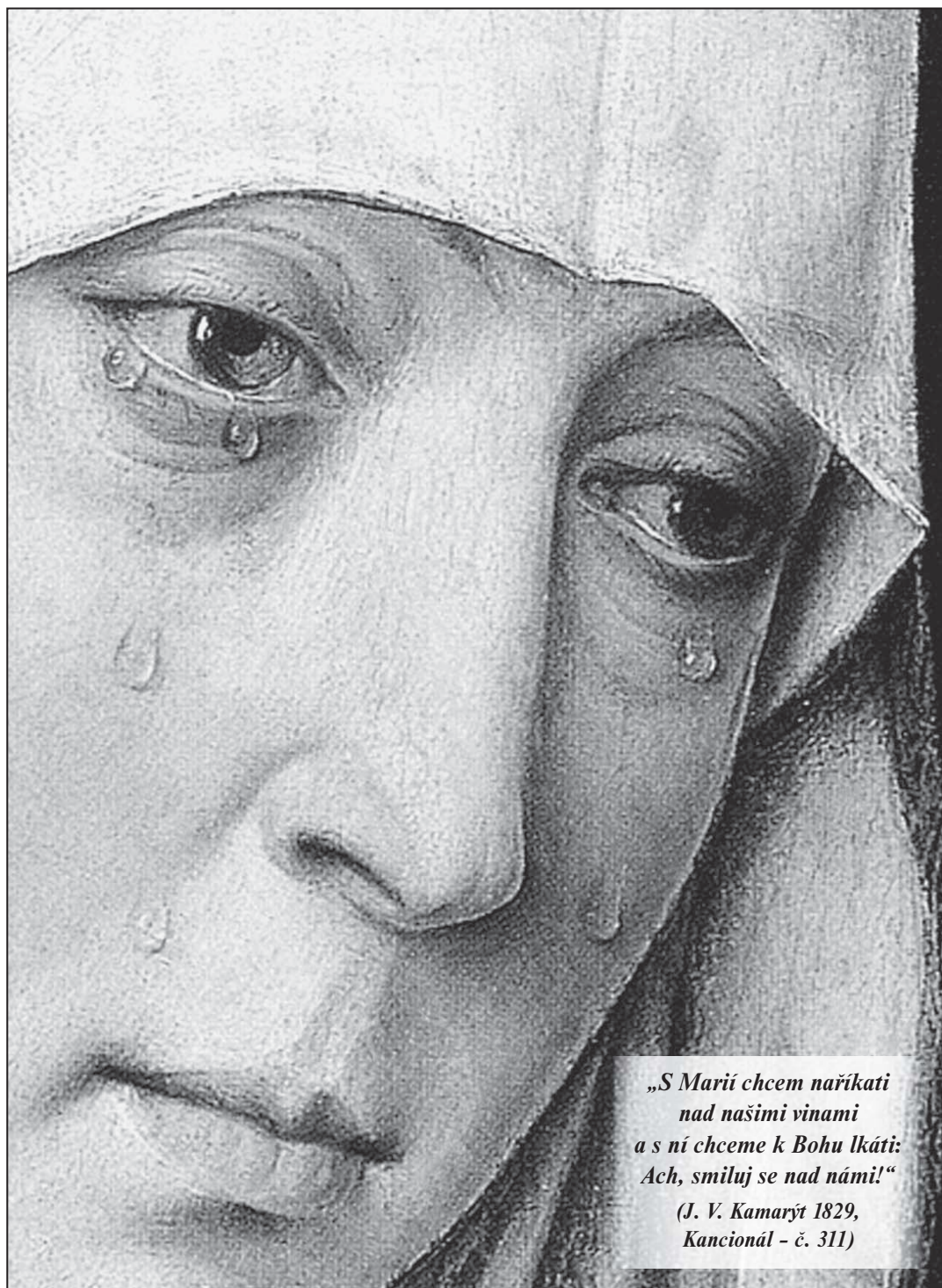
Příběh konverze muslima
Mustafy, pedagoga
prestižní islámské
univerzity Al-Azhar
- strana 11 -

Litanie vlastních potřeb

- strana 12 -

O svobodě srdce

Z homilie
Svatého otce Františka
- strana 13 -

*„S Marií chcem naříkati
nad našimi vinami
a s ní chceme k Bohu lkáti:
Ach, smiluj se nad námi!“*

*(J. V. Kamarýt 1829,
Kancionál - č. 311)*

Editorial

Člověk proti Bohu. Zásadní téma tohoto čísla Světla. Setkáváme se s tím denně, všude, a možná někdy klameme i sami sebe... A přesto – život přináší i druhou stranu mince: život člověka s Bohem. Je jen na každém jednotlivci, kterou cestu zvolí.

Ta první – zlá cesta se může jevit jako snazší. Nemylme se! Člověk obtížený hříchem nemůže toto břemeno unést, aniž by jej dříve či později nesrazilo do prachu země. A může se stát, že takový člověk už nenajde ani sílu vstát jako marnotratný syn a činit pokání. Pak už to není pouhý pád do prachu země, ale člověk se dostává do stavu věčného zavržení.

O cestě života s Bohem nemusíme moc povídat... Nestačí však vědět a rozhodnout se, že na tuto cestu nastoupíme. Je nanejvýš nutné opravdu začít – HNED! Jakékoliv sebemenší otálení umenšuje naši schopnost vydat se bezmezně do rukou Božích a obrátit se. Na životech mnoha svatých lidí, i na těch nekanonizovaných, vidíme, že v životě je potřeba vlastně jen jedna věc: konat to, co mám právě konat – s Bohem v srdci, a vše ostatní bude přidáno. I když věci dopadnou jinak, než si představujeme, budeme nakonec ale vždy šťastni – protože Bůh ví nejlépe, jak nás ke štěstí dovést.

Zkažený člověk však popuzuje Boha a přivádí lid ke hříchu – varuje papež František. (str. 5) A kardinál Duka připomíná, že lidé válčí ze své vůle, ne z vůle Boží a že skutečný mír je stav vzájemného lidského sebezpřijetí, harmonie Osob v jednotě Boží Trojice. (str. 4) Lidská svévole je vůle ovládaná satanem. Prospěje tedy přečíst si svědectví sestry Terezy o životě na Ukrajině, s kterou nás historicky pojí mnohé. (str. 6) Tváří v tvář možnému válečnému konfliktu rozsáhlých rozměrů nasměrujme svůj vlastní život ještě více k Bohu, vezměme do rukou růženec, modleme se, postěme se, ledacos lze si odepřít, dávejme ve svém srdci mnoho místa Bohu...

Ovšem pozor, ďábel je velice inteligentní, nepracuje jen na jedné „frontě“! – Stále žijeme pod tlakem likvidace přirozené rodiny, genderu, vše prolínající sexualizace... Člověku jde z toho hlava kolem. A tady je důležitý bod pro záchranu lidstva, počínaje malým stádcem, které může proměnit svět – i za cenu ohrožení života (str. 11): není důležitá ani tak hlava, jako srdce. Kde má svůj poklad naše srdce, tam je buď naše záchrana, anebo zavržení. I kdyby všechn svět byl zničen, naše duše je nesmrtelná ve věčné spáse, či ve věčném zavržení.

Daniel Dehner

Církev: Bůh formuje lid

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra v Římě 18. června 2014

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Dnes začnu cyklus katechezí o církvi. Je to tak trochu, jako když syn mluví o své matce, o svojí rodině. Mluvit o církvi znamená mluvit o naší matce, naší rodině. Církev totiž není nějaká samoúčelná instituce nebo soukromá asociace či nevládní organizace, a tím méně je třeba zužovat ji pouze na klérus nebo Vatikán. Kněží jsou součástí církve, ale církev jsme všichni. Nelze ji tedy redukovat na kněze, biskupy či Vatikán. Ti jsou součástí církve, ale církev jsme všichni, všichni jsme rodinou, všichni patříme k matce. Církev je skutečnost mnohem širší, otevřená celému lidstvu. Nevzniká v nějaké laboratoři, nevznikla znenadání. Založil ji Ježíš, ale je lidem, který má za sebou dlouhé dějiny a přípravu, která začala ještě před Kristem.

Tyto dějiny či „prehistorie“ církve nacházíme již na prvních stránkách Starého zákona. Kniha Geneze praví, že Bůh vybral Abraháma, našeho otce ve víře, požádal jej, aby odešel ze svojí pozemské vlasti a šel do jiné země, kterou mu ukáže (srov. Gn 12,1-9). Bůh takto nepovolává samotného Abraháma jakožto jedince, ale od počátku také celou jeho rodinu, příbuzné a veškeré služebnictvo jeho domu. Jakmile je na cestě – a takto se vydává na cestu církev – Bůh potom ještě rozšíří tento obzor, obdaří Abraháma svým požehnáním a přislíbí mu potomstvo, jež bude početné jako hvězdy na nebi a písek na mořském břehu. Toto je první důležitá данost, že totiž počínaje Abrahámem **Bůh vytvoří lid, aby nesl jeho požehnání všem rodinám země.** A v tomto lidu se narodí Ježíš. Bůh vytváří tento lid, církev na cestě, a v tomto lidu se narodí Ježíš.

Druhý elementem je, že to není Abrahám, kdo kolem sebe vytváří lid, nýbrž Bůh dává život tomuto

lidu. Obvykle se člověk obracel na božstva ve snaze překonat distanci a prosit o podporu a ochranu. Lidé prosili bůžky, božstva. V tomto případě však dochází k něčemu neslýchanému: **iniciativy se chopil samotný Bůh.** Slyšme: sám Bůh klepe na Abrahámovy dveře a říká: Jdi dál, odejdi ze své země, vydej se na pouť a já z tebe učiním velký lid. A toto je počátek církve, v tomto lidu se rodí Ježíš. Bůh se chápe iniciativy, oslovuje člověka a navazuje s ním spojení, nový vztah. Někdo se může zeptat: „Jak je to, otče? Bůh k nám promlouvá?“ – Ano – „A my můžeme mluvit k Bohu?“ – Ano. – „Můžeme konverzovat s Bohem?“ – Ano. Nazývá se to modlitba, ale Bůh je tím, který to započal. Takto Bůh tvoří lid se všemi, kteří slyší jeho slovo a vydávají se na cestu s důvěrou v Něho. Jedinou podmínkou je důvěřovat Bohu. Církev se tvoří, když důvěřuješ Bohu, nasloucháš Mu a vydáváš se cestu. **Boží láska předchází** všechno. Bůh je vždycky první, přichází před námi, On nás předchází. Prorok Izaiáš či Jeremiáš – nepamatuji se dobře – říkal, že Bůh je jako květ mandlovníku, protože je to první strom, který na jaře kvete. Znamená to, že Bůh vždycky rozkvétá před námi. Když přicházíme, On nás čeká, On volá, On nás uvádí na cestu. Vždycky má před námi náskok. A toto je láska, protože Bůh nás vždycky očekává. – Někdo možná řekne: „Ale, otče, já tomu nevěřím. Kdybyste věděl, jak špatně jsem žil... Jak si mohu myslet, že mne Bůh očekává?“ – Bůh tě očekává. A jsi-li velký hříšník, očekává tě tím více a s láskou o to větší, protože On je první. V tom spočívá krása církve, že nás totiž přivádí k Bohu, který nás očekává. Předchází Abraháma, předchází také Adama.

Abrahám spolu se svými slyší Boží povolání a vydají se na cestu, třebaže

Dokončení na str. 12

Dnes chce s tebou Pán mluvit o nejdůležitější podmínce vstupu do jeho království. Ve vstupní modlitbě dnešní liturgie jsi slyšel ve zkratce celé dějiny spásy: *Bůh ponížením svého Syna pozvedl padlý svět. Zaznívá tu jedno slovo, které neslyšíš rád. Cítíš v ponížení něco jako křivdu. Ale z další souvislosti vyplývá, že právě toto ponížení vedlo k pozvednutí. Abys překonal svou nechuť k ponížení, nabízí ti Pán svůj vlastní příklad. Pros tedy Ducha Svätého, abys z dnešního setkání s Pánem odcházel se svatou radostí z pravého a spásného poznání.*

Krátký úryvek dnešního evangelia vyžaduje, aby ses vrátil nejdříve k tomu, co se stalo bezprostředně předtím. Je to velice vážná záležitost. Poznáváš tu jednu věc, na kterou i dobrotivý a nanejvýš milosrdný Pán reaguje s nesmlouvavou přísností, a to je zatvrzelost ve zlém. Právě ty galilejské obce, kde se Ježíš tolik zdržuje, koná tu své zázraky a odkud si dokonce povolal své přední učedníky, nereagují na to nejpodstatnější: odmítají upřímné obrácení. Uvaž, jak je to pro jeho nejdobrotivější srdce skličující, když musí vyslovit neúprosné odsuzující *Běda!* Ptáš se, jak se může slučovat milosrdenství s takovou přísností? Ježíšovo rozhořčení vyplývá právě z té smutné skutečnosti, že tito zatvrzelí lidé **odmítají jeho milosrdenství**. Sebevědomá pýcha se domnívá, že obrácení nepotřebuje. V domyšlivé závratě se jim zdá, že rostou až k nebi, a Pán jim zatím předpovídá: *Až do pekla klesnete!* Pros Pána, aby tato slova nikdy neplatila tobě.

Právě v tom je prokletí pýchy, že je zdrojem tragického sebeklamu. Čím více se zhlíží sama v sobě, tím více je hluchá k napomenutí a varování. Ve své domnělé *moudrosti a rozumnosti* je si příliš jistá sama sebou, než aby věnovala pozornost prorockým znamením, která jsou výzvou ke změně smýšlení. Ježíšova hrozba neplatí jen prastarým galilejským obcím. Neztratila ani dnes pranic na své aktualnosti. Neovládl i tebe sklon pod dojmem lidské *moudrosti a rozumnosti* přehlížet, anebo dokonce otevřeně odmítat mimořádné a zázračné projevy Boží přítomnosti a milosti, které jsou naléhavou výzvou Božeho milosrdenství k radikálnímu obrácení a upřímnému pokání?

Chvála pokory

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Učte se ode mne.

Možná se ti zdá, že k tomu máš *moudré a rozumné* důvody, ale nikdo není moudřejší, než věčná Moudrost. Jeho Srdce, které před malou chvílí tak horlilo proti zpychlým rozumářům, má obdivuhodné zalíbení právě v těch, kteří smýšlejí opačně. Z pokorných a prostých má tak velikou radost, že za ně jako za veliký dar veřejně děkuje svému nebeskému Otci. On totiž dává své pravé poznání nikoliv *rozumným a moudrým*, protože oni by jeho dar zneužili a pokládali za plod své vlastní moudrosti a rozumnosti. Proto má Otec takové zalíbení v *maličkých*. *Ano, tak se mu zalíbilo*. Právě u nich nachází nejlepší pochopení, protože jsou vnímaví k jeho hlasu, oceňují a přijímají jeho čas a znamení a poznávají v nich jeho moudrá vnuknutí a napomenutí. A to jsou právě ony duše zralé k tomu, aby také jim Pán dával poznat svého Otce. Netoužíš patřit raději k těm *maličkým*, za které Ježíš Otcí tak vroucně děkuje?

Nastala právě nejvhodnější chvíle, abys velkému Lékaři předložil stav své duše. Neztrácej důvěru. On sám nejlépe ví, že stát se *maličkým* je pro tebe obtížné. Umi zhodnotit *břemeno, se kterým se lopotíš*. Ale on je také jediný, u koho můžeš najít opravdovou pomoc a *odpočinutí*.

Tolik obávané *jho* pokory neponeseš sám. *Odpočinutím* a ulehčením je sám Boží Syn. Nabízí ti svou vlastní cestu. Sám na sobě vyzkoušel, co to znamená – stát se *maličkým*. Nese to *břemeno* před tebou a s tebou. Pokud půjdeš s ním tak radostně, ochotně a poslušně jako on, nebude tě tížit ani nesnesitelně tlačit.

Pros Ježíše, aby tě naučil překonávat strach z pokory a prostoty. To není něco, co křiví, deformuje a ušlapává člověka, jak se domnívají *moudří a rozumní* tohoto světa. Naopak. To, co nejvíce deformuje, je právě pýcha, která zavádí do světa neupřímnosti a klamu a nikdy nedopřává *odpočinutí*. Jen opravdová pokora a prostota ti představuje pravdu a skutečnost. V takovém stavu můžeš pak prožívat radost z důvěry a bezpečnou svobodu,

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 9,9-10

Toto praví Hospodin: „Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.

Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk.

Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od Řeky (Eufratu) až do končin země.“

2. čtení – Řím 8,9.11-13

Bratři! Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho.

A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte

Dokončení na str. 5

protože tak se ocitáš v Otcově náručí, která *netlačí ani netíží*. Boží Syn tu mluví ze své věčné osobní zkušenosti: Bůh se může stát člověkem jen cestou pokory. Zatímco se jeho pokora snižuje k tobě, tebe pokora pozvedá k němu. Pokora je jediná základna, na které se může opravdu setkávat člověk a Bůh. *Kdo nemá Kristova Ducha, není jeho*. Z toho vidíš, že dosáhnout právě velikosti znamená stát se *maličkým*. Teprve až začneš okoušet spolu s Ježíšem jeho *jho*, poznáš, jak sladké je jeho břemeno, neboť bude v tobě plně přebývat Boží Duch.

Uvědom si živě, že máš všechny důvody *jasat jako síónská dcera, neboť k tobě přichází tvůj král a je pokorný a spravedlivý*, přemáhá svou pokorou násilí a zpupnost, aby mohl *ohlašovat pokoj*. Připoj se k Žalmistovi a zpívej vděčně: *Milosrdný a milostivý je Pán, shovívavý a plný lásky. Podpírá všechny, kdo klesají. Budu tě oslavovat, můj Bože, králi, budu velebit tvé jméno po všechny věky.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 145

1. světová válka a mír dnes

Primas český, pražský arcibiskup, Mons. Dominik kardinál Duka OP, rozeslal do farností pražské arcidiecéze k přečtení 22. června 2014 pastýřský list, ve kterém aktuálně reflektuje sto let od zahájení 1. světové války.

Bratři a sestry,
tímto oslovením se obracím nejen na věřící katolíky, ale na všechny naše občany, a dokonce i na hosty našeho státu, kteří touží po spokojeném životě. Činím tak v den, kdy si spolu s celou Evropou připomínáme začátek 1. světové války.

Víme dobře, že je různě hodnocena historie, že o její důsledky klopýtají právníci a politikové i v současné době. To po-

1. světová válka představuje šok a morální zlom. Milionové počty padlých a jejich anonymita zpochybnily hodnotu lidského života...

nechám odborníkům. Chci upozornit na něco jiného. Na to, jak tato válka poznamenala dějiny lidstva, které jsou dějinami viny, odpuštění a spásy.

1. světová válka představuje šok a morální zlom. Milionové počty padlých a jejich anonymita zpochybnily hodnotu lidského života. Co záleží na jednom vo-

jákovi? Poslušnost rozkazům pod hrozbou smrti zpochybnila pojem zodpovědnosti a tím i lidské důstojnosti a sebeúcty. Ne-ní divu, že po skončení války došlo k dvěma reakcím. Prvou byla snaha vzpomínku na ni vytěsnit, odkázat ji do minulosti. Druhou byla víra, že něco podobného se nemůže opakovat. Dnes víme, že se to do dvaceti let opakovalo v podobě větší a nelidštější.

Je třeba důrazně říct, že podobné věci se opakovat mohou a že obdobným způsobem i vznikají. Situace na Ukrajině je jak v rámci lokálním, tak v přístupu velmocí nebezpečně podobná situaci na Balkáně v předvečer 1. světové války a výroky některých politiků skoro totožné s výroky v předvečer 2. světové války. Jak je to možné? Děje se to právě proto, že děsivé vzpomínky chceme vytěsnit a zapomeneme, z historie se nepoučíme a zopakujeme smrtelné chyby. Miliony mrtvých, kteří varují, nechceme slyšet.

Položme si další otázku. Jak tento nepočítaný zástup vyzývající nás k uchování míru vznikl? Vznikl tak, že pyšná, všemu

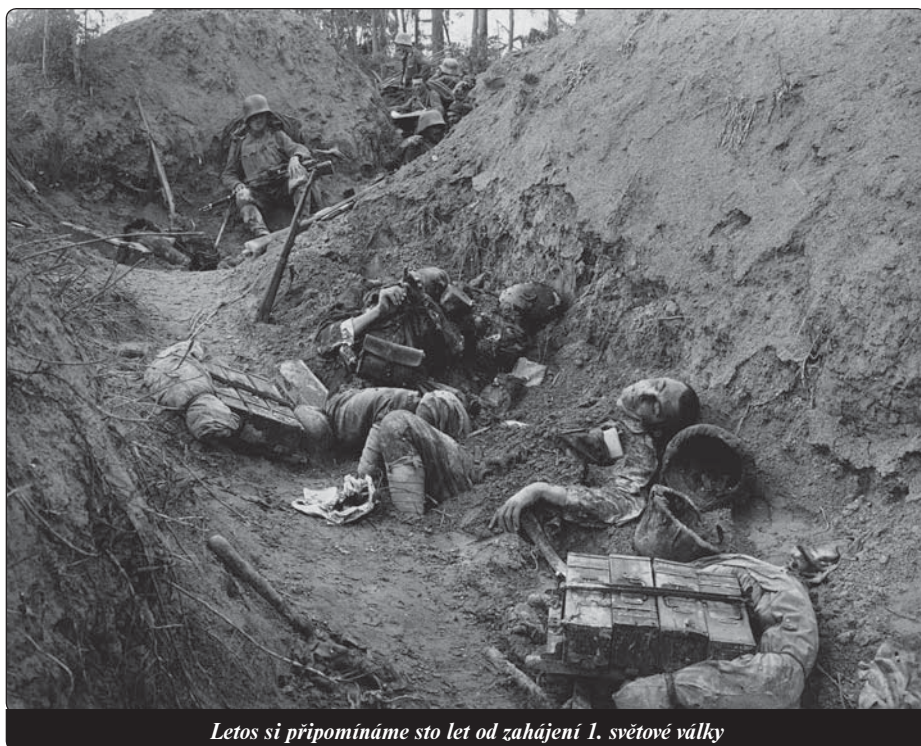

Dominik kardinál Duka OP

nadřazená chtivost moci odmítla a umlčela hlasy míru. Je málo známo, že dopis papeže Pia X., v kterém doslova na kolenou prosil císaře, aby zabránil válce, byl zadržen v generálním štábu a nebyl doručen. Je ctí naší arcidiecéze, že arcibiskup Skrbenský se veřejně postavil za ještě jiné papežovy výzvy k míru. Byl kvůli tomu odstraněn z pražského stolce. Je také málo připomínáno, kolik mužů bylo ve všech zúčastněných zemích popraveno za vlastizrady, protože odmítli z nábožensky motivované lidské zodpovědnosti zabít na povel.

První světová válka nastolila dvě vážná témata. Otrásla vírou v dobrého Boha. Jak se na to mohl dívat?! Bůh je Bohem míru a zve ke svému míru i všechny lidi. Lidé válčí ze své vůle, ne z vůle Boží. Katolická církev ani jiné křesťanské církve nežehnaly zbraním, ale s úzkostí se modlily za vojáky a vkládaly je do Boží ochrany a Božího milosrdenství. Otrásla také pojmem mír, protože byl porušen tak silně, že dosud nebyl plně obnoven. Kladu si otázku, co je vlastně mír a jak k němu dospět. Snad všichni lidé tuší, co to mír je, a dovedou mluvit o okamžicích, kdy ho pocítili. Definovat mír se však nepodařilo. Důvod je zřejmý. Chceme mír nařídít v rámci sporů. Vždy nám vyjde jen jakási neválka.

Křesťané vždy hledají poučení v Bibli. Tam se dovidáme, že skutečný mír není

Letos si připomínáme sto let od zahájení 1. světové války

pojmem pozemským, ale vlastností Božího bytí. Mír je harmonií tří Osob v jednotě Boží Trojice. Dále nám Písma říkají, že jsme k němu pozváni nabídkou odpuštění. Skutečný mír je stav vzájemného sebebepřijetí. To ovšem nastává aktem odpuštění a vzájemného smíření. To nejde deklarativně zavést. Smíření musí vzejít ze života, tj. právě tak, jako ze života vyrostly křivdy, bolest a nenávisť. Rány rozdělení se musí zhojit. Je to dlouhý proces, který se může zdárně rozvíjet, jen když si uvědomíme celek, kterého se týká. Tím je lidstvo evropské či celosvětové, k němuž všichni patříme.

I když padlí umírali, Bůh ví, v jakém vzájemném záští dnes leží pospolu, a my na válečných polích sklízíme obilí na chléb pro všechny. Všichni padlí jsou **naši** padlí. Všem přejeme, aby odpočívali v pokoji. A proto nesmíme jejich pokoj rušit křikem nových sporů ani starých výčitek. Ve Starém zákoně je pozoruhodná vize kýženého míru, která zároveň ukazuje, jak se k němu blížit. Prorok Izaiáš říká: *Národy zlámou své meče a překovají je v radlice. Svá kopí ve vinařské nože ... nebudou se už učit vést válku.* Naši snahou ať je tedy spolupráce. Ať o ni usiluje každý tam, kde právě stojí, v malém i velkém. Pochopme konečně, že práce spojuje, zisk na úkor druhých rozděluje.

Žehnám vás. Vyzývám vás, staňte se nositeli míru. Ve jménu Otce i Syna i Svatého Ducha.

+ Dominik Duka

(Převzato z www.dominikduka.cz)

Papež kázal o východisku ze zkaženosti

„Zkažený člověk popuzuje Boha a přivádí lid ke hříchu.“ Papež František se ve své ranní homilii 17. června vrátil k Nábotovu mučednictví, které popisuje První kniha Královská (1 Král 21,17–29). Petrův nástupce zdůraznil, že pro zkorumpované lidi se nabízí jediné východisko: prosit o odpuštění. V opačném případě je čeká Boží hněv.

Když někdo nastoupí „cestu korupce“, poznamenal papež, „odnímá život, chce ovládat a sám sebe zaprodává“. Papež František opětovně energicky odsoudil korupci. Podnět mu zavadalo první čtení, které popisuje vyslání proroka Eliáše poté, co zkažený král Achab zabil Nábota, aby se zmocnil jeho vinice. Prorok Eliáš potvrzuje, že zkorumpovaný Achab se zaprodal. Tedy jako by opustil své lidské bytí a stal se zbožím, které se prodává a kupuje, poznamenal papež.

„To jej nejspíše vystihuje – je z něj zboží. A co Pán udělá se zkorumpovanými lidmi, ať už podléhají jakékoli zkaženosti... Včera jsme označili tři typy, tři skupiny – zkorumpovaného politika, zkorumpovaného kšeftaře a zkorumpovaného církevního hodnostáře. Všichni tři poškozují nevinné, chudé, protože za večírky zkorumpovaných platí právě chudí. Jdou na jejich účet. Pán jasně říká, jak zasáhne: Přivedu na tebe neštěstí a zmetu za tebou, vyhladím Achabovi v Izraeli každého mužského potomka, ať svobodného nebo otroka.“

„Zkažený člověk Boha dráždí a vede lid do hříchu,“ pokračoval Svatý otec. Je-

žíš to vyslovil zcela jasně: Kdo budí pohoršení, ať se raději vrhne do moře. „Zpustlý člověk pohoršuje společnost a Boží lid,“ podotkl papež František a dodal: „Pán tedy pro zkorumpované ohlašuje trest, protože pohoršují, využívají bezbranné, zotročují. Sežerou je ptáci nebes.“ Zkažený člověk, pokračoval František, se zaprodává zlu, aniž by to věděl – domnívá se totiž, že tak činí kvůli majetku a moci. Ve skutečnosti se však zaprodává, aby se dopouštěl zla a zabíjel.

Pokud o někom prohlásíme, že je zkažený, musíme na to mít důkazy, varoval papež. Když totiž nějakého člověka taktó označíme, znamená to, že je odsouzen, že jej Pán zavrhl.

„Zkažení lidé jsou zrádci a ještě něco víc. Zkorumpovaného člověka lze definovat jako zloděje a vraha. Další jeho definci je budoucnost, která jej čeká. Tou je Boží prokletí, protože využíval nevinných a bezbranných a dělal to z dálky, v bílých rukavičkách, aniž by se pošpinil. A třetí věc – existuje však východisko, kudy ze zkaženosti ven? Ano! Když Achab slyšel tato slova, roztrhl si šaty, oblékl si žinici na holé tělo a postil se. Spal v žinici a chodil stíněn. Dal se na pokání.“

Prosba o odpuštění je brána vedoucí ze zkaženosti zkorumpované politiky, spekulanty i preláty, zdůraznil papež František. Pánovi se to zamlouvá a odpouští, doplnil. Odpouští však pouze tehdy, když zkorumpovaní udělají totéž, co Zachheus: „Pane, jestli jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně,“ upozornil Svatý otec.

„Když v novinách čteme, že ten či onen člověk je zkorumpovaný, že se někdo dopustil korupce nebo úplatkářství, což se nevyhýbá také některým prelátům, je naší křesťanskou povinností žádat za tyto lidi o odpuštění. Prosit, aby jim Pán dal milost pokání, aby nezemřeli se zkaženým srdcem...“

Je správné zkaženost odsuzovat a prosit o milost, abychom do ní neupadli. Ale je stejně tak správné modlit se za obrácení zkorumpovaných, zakončil papež František své kázání v kapli Domu sv. Marty.

Podle www.radiovaticana.cz

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záلودnosti těla, budete žít.

Evangelium – Mt 11,25–30

Ježíš se ujal slova a řekl:

„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo

nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.

Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Ubohá matka Ukrajina... Dětství a povolání v diktatuře

„Věřím v Boží prozřetelnost. Jenom z lásky k Bohu, v poslušnosti a na přání svého duchovního otce Burkharda píše o tom, co způsobil milosrdný Pán a můj ženich mně, slabému, neschopnému stvoření!“

**„Tvoje milosrdenství, Pane,
budu chválit navěky!“**

Narodila jsem se a vyrostla v městě Mukačevu. Moji rodiče byli pro nás tři sourozence velkým příkladem!

Moje matka Marie byla velmi nadaná žena. Přísnost a spravedlnost doplňovala trpělivostí a velkou láskou ke všem. Měla velký organizační talent. Cítila silné volání k řádovému životu a chtěla vstoupit do přísného kontemplativního kláštera karmelitánek ve Francii. Ale kvůli vysokému věnu, které tenkrát kandidátky musely mít, se jí tento sen nikdy nesplnil.

Začala druhá světová válka a Pán měl pro ni něco lepšího. Šla do Užhorodu a byla přijata v klášteře řeckokatolických baziliánek. Dva roky kandidátky v přípravě na slib uběhly jako dva dny – a přišel rok 1945, který společně se sekularizací klášterů přinesl starosti, velké zkoušky a bolestné utrpení pro celý duchovní stav.

Bůh zkoušel svoje duchovní děti jako v ohni a jenom неотřesitelná víra v Boží milosrdenství dala sestřím a tajně přijatým kandidátkám sílu a odvahu pracovat dále na Božím poli – v nemocnicích, starobincích, v mateřských školách – v civilním oblečení, ke cti Boží. Byly to velmi těžké doby. Sestry byly často volány na KGB (Výbor státní bezpečnosti), kde pod hrozbou obvinění po nich žádali, aby podávaly informace o způsobu, jak žijí, co se stalo nového, s kým mluvily, jestli mají kontakt s duchovními. V roce 1947 byly sestry násilně vyhnány z fary a musely si najít ubytování v různých malých bytech, aby neměly možnost vést spolu přísný řeholní život. Některé sestry odešly ke svým příbuzným. V roce 1951 byla matka představená Teofila Manajlová vsazena do žaláře a odsouzena k 25 letům pobytu v tábore „kvůli přechovávání zakázané církevní literatury“.

Až do osvobození Zakarpatska patřila tato oblast k biskupství Mukačevo. Moje matka, jako „pravá ruka“ tehdejší představené, byla častěji povolávána na KGB k výslechu kvůli obžalobě ze spolupráce, protože byla stále sledována agenty KGB – prakticky každý její krok kontrolovali. Jenom působením Boží prozřetelnosti, která bděla nade všemi sestrami, byla uchráněna před ztrátou své víry v Boha.

V roce 1953 se matka poznala s otcem a začala nová stránka v životě mých milých rodičů.

Můj otec Janoš Tjahur studoval v Budapešti na hospodářské akademii, ale jako student ze Zakarpatska byl v souvislosti s účastí na událostech roku 1956 na ne-

Kláster sv. Mikuláše v Mukačevu, založený v 9. století. Byl až do roku 1948 katolickým baziliánským klášteřem východního obřadu. Moskvou byl v roce 1948 donucen se připojit ke státům kontrolované ortodoxní církvi. 70 mnichů-kněží odepřelo poslechnout tento rozkaz. Potom byli nákladními auty odvezeni a nikdo je už nikdy nespatriřil. Do poloviny 60. let 20. století se konaly v Mukačevu velké demonstrace, v nichž se lidé bouřili proti zákazu katolické církve východního obřadu. Klášter sv. Mikuláše je od vyhnání mnichů v majetku ortodoxních sester ruského patriarchátu.

Sestra Tereza Tjahurová OSBM

povolené studentské demonstraci zatčen. Spolu s ostatními studenty a svojí tetou, v jejímž bytě bydlel, byl poslán do koncentračního tábora (o tom nikdy nikomu nic neřekl, dověděli jsme se to teprve po jeho smrti). Zakusil v životě nejrůznější obtíže, které však posílily jeho citlivou povahu. Byl velkým ctitelem Neposkvrněného početí Panny Marie. My, děti, jsme vyrostly v době, kdy se nic nesmělo otevřeně říkat. V mateřské škole a ve škole se mluvilo jenom rusky. Doma jsme mluvili staroslovansky a zdejším nářečím a naši rodiče a příbuzní o důležitých věcech maďarsky, hebrejsky nebo „švobiš“ (starým německým nářečím), abychom my děti příliš nerozuměly, o co se jedná, a oni se před námi nebáli promluvit.

Žili jsme ve středu města v malém jednopokojovém bytě naproti katolické katedrále sv. Martina. V této těžké době naši rodiče svojí obětavostí vyrovnávali všechno, abychom my děti nepocítovaly žádné starosti a obtíže. Vzpomínka na moje dětství naplňuje moje srdce sladkou touhou. Náš malý byt, o velikosti 18 m², byl oázou míru, lásky a modlitby, byl místem klidu a „palácem“ pro nás a pro všechny, kdo k nám přišli. Měli jsme jenom jednoduché obědy, ale v neděli po bohoslužbách byl zvláštní oběd, po něm perník a kompot. Často se stávalo, že přišli neplánovaní hosté nebo příbuzní, aby se s maminkou poradili, a my děti jsme se radovaly, že u stolu bude shromážděno mnoho lidí, ale nevěděly jsme, kolik jídla nám po ta-

kové návštěvě zbude. Naši skromní rodiče si nikdy nestěžovali na nepříjemnosti, i když naši mamince zůstalo jenom trošku chleba a k tomu voda!

Když jsme se přestěhovali do jiné městské části Mukačeva, bylo místa v malém domě o trochu více než předtím v bytě a u nás doma už byla „malá mateřská školka a současně zotavovna“! Naši příbuzní přinášeli potom k nám, k naší mamince, svoje děti na zotavenou, neboť se v kruhu naší rodiny cítily dobře. Ale tím se také trochu vychovávaly. Naši maminku nazývali „velká matka“. Duch modlitby, pořádek, láska a obětavost mých rodičů přinášely našim bratrancům a sestřenicím rychle zlepšení zdravotního stavu. Vzpomínají si na to často a teď to vyprávějí také svým dětem, že u tety Marie – u „velké matky“ – prožili zvláštní dny svého života.

Od nejujtějšího mládí jsem ráda chodila do kostela. Duševně hluboce pohnuta jsem si vychutnávala krásný zpěv a varhanní hudbu. To byl svátek pro duši. Potom se večer sešla rodina ke společné modlitbě růžence. Maminka měla pěkný hlas a zpívala většinou náboženské písně. Často přitom plakala. Bylo to z její touhy po Bohu. My děti jsme seděly bez dechu okolo a poslouchaly, jako malí ptáčci vedle matky, a ona nás hladila po hlavě a mile nás k sobě přivinula.

Náboženská výchova byla u nás jako dýchání. Modlitba byla u nás neodmyslitelnou částí našeho života. Naše maminka si vždycky našla čas pro modlitbu a v její tašce byl vždycky růženec. Když maminka cestovala, mnoho nemluvila, ale vnitřně usebraná se modlila. Od ní jsme se naučili netoulat se zbytečně po obchodech a neztrácet čas zbytečným tlacháním. Byla živým příkladem života v přítomnosti Boží. Často říkala: „Modlím

Hrad Mukačevo, založený v 11. století

Theodor Romša je křesťanský mučedník rusínské řeckokatolické církve a byl blahověřen římskokatolickou církví. Na něho byl spáchán atentát ruskými okupanty, když jel svým vozem. Když přesto, jsa těžce zraněn, přežil, byl zavražděn 1. listopadu 1947 v nemocnici v Mukačevu, kde mu vpíchl injekci jedu agentka KGB. Byl posledním biskupem této diecéze do doby, kdy Ukrajina znovu získala svobodu v roce 1991 a brzy nato mohl být jmenován nový biskup.

se, aby tato cesta, po které jdu, nevyzněla naprázdno.“ Maminka se často modlila také v noci, zvláště když jsem byla těžce nemocná. Byla velmi sečtělá. Svoji práci začínala vždycky s modlitbou, zvláště když šla něco pro kněze. Když jsme od roku 1965 mohli poslouchat na Rádiu Vatikán náboženská vysílání, přímé přenosy mše svaté z baziliky sv. Petra v Římě, byla to velká radost.

První svaté přijímání

Už jako malé dítě jsem toužila přijmout od srdce Ježíše. Moje maminka mi vysvětlila, že Ježíš přijde do srdce ve svaté Eucharistii ke každému, zvláště k tomu člověku, který po něm touží a miluje ho. Celý a nerozdělený je přítomen v každém kousku Hostie. Jednou, ani nevím jak, jsem poprosila svou starší sestru Marii, aby mi dala kousek sv. přijímání.

Chodili jsme společně ke svatému přijímání. Oni dostávali svaté přijímání, já jsem dostala jenom požehnání. U bočního oltáře Nejsvětějšího Srdce Ježíšova jsme se modlili poděkování. Tam jsem poprosila svoji sestru: „Dej mi Ježíše!“ V tom okamžiku oddělila ve svých ústech kousek Hostie a svým jazykem položila na můj jazyk. Byla jsem přešťastná a říkala jsem: „Dobrý Ježíši!“ Tento pocit blaženosti cítím ještě dodnes. Tehdy jsem měla pět let. Moje matka to vyprávěla biskupskému vikáři Jenő Szegedimu. On ji utěšil a řekl: „Dobrý a milosrdný Ježíš sám řekl: Nebraňte dětem, aby přišly ke mně, protože jim patří království nebeské! Není to žádná vina, ale přání dítěte, aby přijalo Ježíše ve svatém přijímání.“

Ježíš měl se mnou svoje plány už od nejrannějšího dětství. Utvářel moje povolání nejenom skrze rodiče a kněze, ale také přes moji sestru. Vyléčil mě mnohokrát z těžkých nemocí a vyzkoušel v mnoha situacích. Děkuji Bohu za tuto velkou školu lásky. Tenkrát jsem zažila v kostele také řádové sestry. Byly v civilu a velmi chudobně oblečené. Bylo možné poznat je jenom podle tmavého šátku na hlavě. Řeholní oděv byl tenkrát zakázán. Tehdy jsem porozuměla: K vyvolení nepatří jenom vnější řeholní oděv, ale věrnost slibům, to znamená život s Kristem a pro Krista ve všech situacích života. Děkuji Bohu za tuto školu života.

Ráda jsem chodila do školy a snadno jsem se učila, zvláště hudbě. Modlitba mi pomáhala při učení. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna připravilo každé dítě duchovní dárek. Já jsem se pomodlila tisíckrát „Zdravas, Maria“. Potom jsme předložili Matce Boží tři prosby: Mír na celém světě, požehnání pro naši rodinu a uzdravení pro rodiče a požehnání pro naše učení ve škole. To je tajemství našich úspěchů. Boží milost a Boží prozřetelnost byly stále s námi. Záhy mě zajímaly duchovní spisy. Některé takové knížky mám ještě dnes, třeba „Následování Krista“, „Biblickou dějepravu“, katecheze a poznámky k modlitbám, které napsala moje matka ještě jako kandidátka v klášteře. Jsou pro mě velkým duchovním pokladem.

V sedmi letech jsem znala růženec nazpaměť. Tehdy byla matka po operaci nohy velmi nemocná, v ohrožení života.

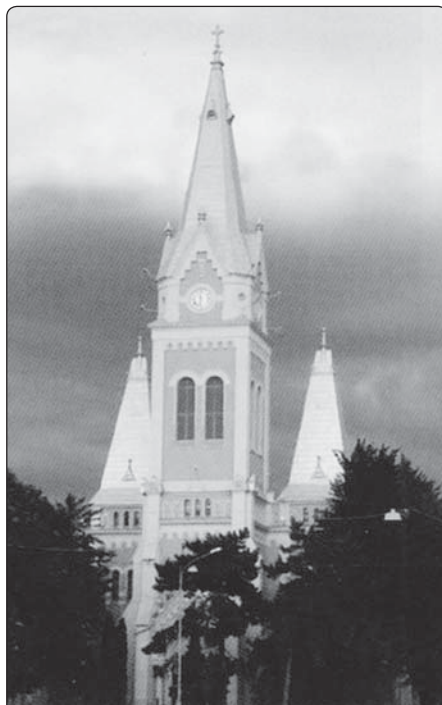
► Když složila ruce, byla to pro nás beze slova výzva k modlitbě. Doma jsme se spolu s naší dvouletou sestrou Aničkou za ni modlili na kolenu každý den růženec. Věřím tomu, že upřímná modlitba dětí byla Bohem vyslyšena. Naše maminka byla uzdravena a žila s námi ještě 36 let. O síle upřímné a neochvějné modlitby vyprávím teď často dětem při vyučování náboženství. Svůj první růženec s bílými perlami, který jsem dostala v šesti letech jako dárek od sestry Leontie, opatruji ještě dnes jako vzpomínku na velkou sílu modlitby. Všechny modlitby jsem si jako dítě napsala zvláště pěkně a pečlivě do svého modlitebního sešitu, protože tenkrát, v době Sovětského svazu, nebyly žádné tištěné modlitební knihy. Všechno to jsou pro mě drahé upomínky.

S maminkou jsme často navštěvovaly nemocné a potichu se modlily za uzdravení. Vzpomínám si na sestru Leontii. Po její těžké operaci jsme se mnoho modlily za uzdravení. K úžasu lékařů se uzdravila a sloužila Bohu ještě řadu let. Ještě mnoho podobných znamení lásky Boží jsem zažila.

Sestra Tereza v Schönbornu jako zdatná pastorační spolupracovnice; mnoho dětí a mládeže prožilo v její škole víry prohloubení náboženského života a dostalo mnoho rozličných pokynů pro život všedních dnů.

Když byla katolická katedrála sv. Martina zavřena a mše svaté tam byly zakázány, chodili jsme s rodiči do kostela v Kroatendorfu (Chorvatské Vsi), který byl ještě otevřený. Chodili jsme mnoho kilo-

Mukačevo: Svatý Martin, římskokatolická katedrála

metrů pěšky k tomuto malému mariánskému kostelíku na okraji města. Byla to pro nás malá zkouška, ale současně posilovala naši víru. Tam sloužil mši svatou biskupský vikář Szegedi. Byla to osobnost s pověstí svatosti. Vidali jsme velmi často, jak při proměňování plakal. Později nám maminka řekla, že se mu v Hostii ukázal Ježíš, jednou s trnovou korunou, jindy jako dítě v jeslích. Za duchovní vedení mojí duše Jenő Szegedim jsem Bohu velmi vděčná. Byl ve zповědi velmi přísný a náročný, současně ale mírný a spravedlivý. Dne 15. srpna 1968 mi po svaté liturgii na svátek Nanebevzetí Panny Marie udělil bez velké oslavy svátost biřmování a přijal mě do společenství Škapuliřového bratrstva.

Nezapomenutelné byly vánoční svátky s vůní vánočních stromků, s vánočními písněmi a klidnými děkovnými modlitbami dětí a rodičů před Jezulátkem v jeslích. Na velkou postní dobu si vzpomínám zvláště kvůli modlitbám křížové cesty s knězem v kostele. Bylo to v době

pronásledování křesťanů. Bylo zakázáno chodit do kostela a děti vychovávat v křesťanském duchu. Přesto byl vždycky v neděli kostel plný věřících. Jenom díky Boží prozřetelnosti a příkladu mých učitelů, kněží a víře mých rodičů, kteří nás zodpovědně vychovali, udržela jsem si správný křesťanský názor. Jinak bych své povolání ztratila. Pro vstup do kláštera jsem napsala žádost 1. října 1977, na svátek sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Často se mě ptali, proč jsem vstoupila do řádu sester sv. Basila, který patří k východnímu (řekokatolickému) obřadu, a ne do některého římskokatolického řádu. O to se postaral sám Bůh. Tenkrát, v sedmdesátých letech, nebyly už žádné kláštery. Římskokatolické jeptišky už odešly na věčnost.

Byla doba pronásledování a schovávání. Moje matka měla styky s baziliánskými sestrami, které bydlely v Mukačevu a chodily do římskokatolického kostela. Tyto sestry mě znaly už od dětství a několikrát nás navštívily doma. Byly jako by naše příbuzné. Maminka pro ně šla a s radostí jsme se s nimi navštěvovali. Někdy jsme naši mamince řekli, že tyto sestry vypadají podobně jako ona. Maminka nám na to neodpověděla, ale zadržovala slzy. Jako kandidátka v klášteře jsem byla podřízena řádovým pravidlům. To pro mě ale nebylo nic nového, vždyť jsme my děti vyrůstaly v klášterním ovzduší, které naše maminka udržovala ve svatosti: modlitba a práce, a práce jako modlitba.

Všechny sestry musely tenkrát chodit oblečené v civilu a každá pracovala jako všichni ostatní. Nebylo dovoleno, aby dvě sestry žily spolu. Všechny žily buďto u příbuzných, nebo o samotě. Přesto si našly vždycky příležitosti ke vzájemnému setkání na nejrůznějších místech. Život řádových sester v podzemí byl spojen s mnoha zkouškami a obětmi a byl velmi plodný. My kandidátky jsme se podivovaly, odkud braly tolik odvahy pro tak přísný život. Pracovaly a věrně plnily klášterní pravidla s velkou láskou. Přes zákaz se setkávaly tajně k modlitbě, k náboženským přednáškám, k exerciciím a k slavnostem.

Po dokončení odborné školy se zaměřením na hudbu v Užhorodě v létě 1978 jsem šla k sestřám do Lembergu. Provinciální představená matka Irena Janovičová si přála, abych se stala učitelkou na odborné škole, která tam byla na

„Milý Bože, děkuji Ti, že jsi mi daroval takové rodiče, kteří nás bez pochybností, s trpělivostí a ve víře v Boží prozřetelnost provedli různými obtížemi a zkouškami tohoto života, v této nelehké době pronásledování církve Kristovy!“

Sestra Tereza Tjahurová OSBM

klášterním pozemku. Měla jsem potom studovat na konzervatoři. Ale protože jsem byla nahlášena u KGB jako kandidátka zakázaného řádu, zůstaly pro mě všechny dveře ke studiu uzavřeny. Teprve později jsem mohla v Lublinu v Polsku uskutečnit na Katolické univerzitě hudební a teologická studia. Po návratu do Mukačeva jsem vyučovala na škole jako učitelka sborového zpěvu a současně vedla skrytý řeholní život.

Láska k mému ženichovi Ježíši Kristu byla v této době velmi milostiplná, protože mě s trpělivostí obdarovával. Kvůli mé plicní chorobě byly moje sliby posunuty o 12 let, až do roku 1989. Můj život visel na tenké nitce. Byla to velká Boží milost a milosrdenství, které mě tenkrát uzdravily. Bůh napravil můj život a nikdy mě nepustil. Dal mi sílu k práci a posílil oheň

Nikita Sergejevič Chruščov byl v letech 1953–1964 šéfem Komunistické strany Sovětského svazu a od roku 1958 ministerským předsedou a řídil až do svého pádu celou politiku tehdejšího východního bloku. Byl to rodilý Ukrajinec a snažil se, aby se Ukrajina stala první úplně ateistickou svazovou republikou v Sovětském svazu. Nařídil, aby na trase mezi Prahou a Moskvou nebyla žádná křesťanská znamení. Všechny kostely, kříže u cest atd. byly uzavřeny nebo zbořeny. K nim patřil také tento polní kříž u silnice do Schönbornu u Mukačeva, který byl v roce 1958 zbořen. V tomto období došlo ke zboření kostela v Sinjaku, stejně jako k uzavření kostela Srdce Ježíšova v Palance. Po tom, co Ukrajina dostala v roce 1991 svobodu, byl tento kříž znovu postaven.

lásky v mém srdci, abych konala všechno k rozmožení jeho pocty. Nepíšu to ráda: Byla jsem navenek pěkná a sestry si říkaly mezi sebou: „Ona je příliš pěkná, možná si to ještě rozmyslí a vdá se, nebude už chtít být sestrou. Muzikanti se často starají o světský život, pořádají koncerty, sní o úspěchu – může se stát, že tím ztratí svoje povolání.“

Čas uplynul a pohled na „Bohu zasvěcený život“ se u mne v ničem nezměnil, nýbrž jen posílil. Byla jsem pověřena konkrétními úkoly: Renovací a rozšířením rodičovského domu, prací učitelky ve sborové škole, k tomu soukromým vyučováním, přípravami ke zpovědím a vyučováním k přijímání.

Dne 21. května 1989 se stala u nás doma mimořádná událost: Sliby čtyř sester. Moje přání, žít ve společenství se sestrami, mi Ježíš splnil.

Sesterské společenství se rozšířilo o nové kandidátky. Náš dům sloužil tenkrát často jako úkryt pro duchovní osoby. Jeden pokoj byla kaple se vzhledem ložnice – to bylo k ochraně našeho života. Pokoj pro hosty byl pro konference, vypadal jako jídelna, asi pro 20 sester. Můj otec byl velmi šťastný, že náš dům slouží něčemu dobrému, pro exercicie a jiná duchovní setkávání. Pán si však brzy vzal našeho otce po těžké nemoci k sobě.

V roce 1991 vyšla řeckokatolická církev na Ukrajině zase z podzemí. V zachovaných kostelech začala obnova církevního života s bohoslužbami, katechezí pro děti, mládež a pro dospělé, přípravy na svatby, zpovědi, první přijímání.

Naše generální představená z Říma dala pokyn, aby mladé sestry nosily o nedělích a svátcích na bohoslužby hábit. Od roku 1996 jsem nosila stále řeholní oděv. Když mě moji kolegové na školách uviděli v sesterském oděvu, říkali: „Proč jsi dosud nenosila řeholní oděv? Tento

Ilustrativní ukázka toho, co aktuálně prožíváme i dnes – snímek byl pořízen už v roce 1948 v Zakarpatské Ukrajině. V roce 2010 demonstrovali v Mukačevu věřící pod prapory komunistické strany. Dříve byla Zakarpatská Ukrajina státoprávně částí Československa. V průběhu válečných událostí byla tato oblast podmaněna ruskými armádami. Místním institucím (radnicím apod.) bylo vojenskou mocí znemožněno navázat znovu kontakt s československou vládou. Vojenská správa zřídila takzvané národní výbory, které byly obsazeny jenom komunisty. Na jednom samozvaném národním shromáždění, vytvořeném z těchto výborů, požádali zdánlivě demokraticky Stalina o přijetí Zakarpatské Ukrajiny do Sovětského svazu, což Stalin ihned podepsal. Na základě toho byla oblast porušena. Jako úřední řeč byla zavedena ruština. Ve školách se vyučovalo jenom rusky. V Užhorodě, hlavním městě oblasti, bylo brzy potom usídleno asi 100 000 osob z Ruska. Mukačevo se stalo vojenskou uzavřenou zónou, v níž vybudovala Sovětská armáda velké posádky. Zvláště byla instalována radarová zařízení proti západní Evropě. Mezi Pauschingem a Schönbornem byly umístěny atomové zbraně. Každé tři minuty startovalo vojenské letadlo, aby v případě potřeby za několik minut mohlo bombardovat severní Itálii nebo jižní Německo.

„Moje malé srdce zapálil od nejtěplejšího mládí svojí božskou láskou; víra v Boží prozřetelnost rostla spolu s nadějí, že sám Pán se o všechno postará, jenom když o to budeme vroucně prosit. Modlitba srdce v tichosti mi dávala od dětství vyzrávat, protože jsem brala vážně, čemu mě moje maminka učila. Pán mě zahrnul milostí a moje povolání živil v různých zkouškách! Kdyby nebylo jeho milosrdenství a lásky, pak bych nevěděla, jak jsem se stala – a co se se mnou stalo! Děkuji Bohu za všechno.“

Sestra Tereza Tjahurová OSBM

oděv nás nutí přemýšlet o vlastním chování a o životě!“

Roky běžely. Některé kostely nám stát vrátil, jiné byly nově postaveny. Klášterní život se oživil. Za to můžeme děkovat jenom Bohu, za jeho otcovskou starostlivost. Doufám v to, že i nadále mi bude Pán zehnat v moji skromné práci a bude mi pomáhat – při vyučování seminaristů, při katechezi mládeže a dětí, u rodičů postižených dětí a u všech duchovních dětí – u všeho, co mě on sám naučil: víře s dětskou důvěrou v Boží prozřetelnost, modlitbě s čistým srdcem, doufání jenom v Boha, jenom jeho milovat a jemu sloužit, se zasvěcením Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkrvněnému Srdci jeho svaté Matky, k šíření království Božího a jeho lásky v tomto slzavém údolí.

Společenství Stabat Mater je pro mne oceánem, z jehož hlubiny smím čerpat, aby můj duchovní život nevyschl. Smím tady čerpat z pramenů spásy. Každá mše svatá, každé kázání, každé setkání, společná modlitba posilují moji víru.

Z Leben 175/2014 přeložil -mp-

V posledních měsících se objevují zprávy o plačících ikonách v některých ruských a ukrajinských kostelech – tento jev bylo možné pozorovat i před revolucí v r. 1917 a před rozpadem SSSR v r. 1991. Chorvatský teolog Don Anton Šuljić to komentoval slovy: „Slzy ikon jsou znamením, že na Ukrajině a v Rusku nastanou velké sociální změny. Žel, zase budou zřejmě krvavé.“ Vyslyšme četné papežovy výzvy a modleme se za Ukrajinu a mír v této oblasti!

Biskupský vikář Jenő Szegedi

Až do 2. světové války byla Zakarpatská Ukrajina nebo Zakarpatsko částí Československa. S názvem Podkarpatsko patřila tato oblast k diecézi Satmar, což byla ještě část uherského království, byla ale v roce 1921 včleněna do Rumunska. Po zhroutilí v roce 1944 byla správa církve v Zakarpatsku ze Satmaru prakticky nemožná. Proto jmenoval biskup Scheffler arcijáhna z Beregova, Ference Pásztor, biskupským vikářem Zakarpatska. Jmenoval ještě další dva vikáře, kteří by v případě eventuálního zákazu činnosti Ference Pásztor měli vést církevní provincii. Od starších kněží víme, že jedním byl Dr. Bernát Bujaló a druhým Jenő Szegedi. Dozvukem přátelského paktu z Paříže ze dne 10. února 1947 byla oblast diecéze Satmar rozdělena do čtyř částí. V Československu zůstalo 13 farností, v Maďarsku 27, v Rumunsku 55. Zakarpatsko se 40 farnostmi bylo připojeno k Sovětskému svazu.

Před sovětským terorem nezůstala ušetřena ani římskokatolická církev v Zakarpatsku. Její kněží byli většinou obviněni a odsouzeni z vlastizrady a protisovětské agitace. Za tak nebezpečné situace bylo vedení církve opravdu obtížné. V těchto dobách, kdy víra a působení byly vystaveny zkoušce, plnil každý kněz svůj úkol v duchu učení Ježíše Krista, jak mohl. Oficiálně bylo zakázáno vést církevní matriky. Většinou to ale kněží tajně dělali. By-

lo dovoleno jenom sloužit bohoslužby a pochovávat mrtvé. Nesměli být přijímáni kandidáti na kněžství. Když se teror zmírňoval a už se také více kněží vrátilo z koncentračních táborů domů, pokoušely se státní církevní úřady zasahovat do dění církve.

V roce 1956 přišli zavlčení kněží z táborů domů. Tak také arcijáhna Bernát Bujaló. Převzal vedení církve, kvůli svému zdravotnímu stavu ale brzo odstoupil. Další určený za jeho ná-

Biskupský vikář Jenő Szegedi

stupce, Jenő Szegedi, farář z Palanku, nedostal však státní souhlas a nemohl správu vykonávat, ale v tajnosti bylo jeho slovo v římskokatolické církvi rozhodující až do jeho smrti v roce 1984. Zemřel v 86 letech.

ARCIBISKUP GRAUBNER PROTI TVRZENÍM KOMUNISTICKÝCH A SOCIÁLNĚ DEMOKRATICKÝCH POSLANCŮ O KOLABORACI KATOLICKÉ CÍRKVE S HITLEREM

Moravský metropolita Graubner se ohradil proti tvrzením komunistických a sociálně demokratických poslanců o „kolaboraci katolické církve s Hitlerem“. Poslanec Foldyna tvrdil, že „klér (miněno patrně katolický klérus) se nepochybně kolaborace dopustil“.

Metropolita se odvolal na situaci arcidiecéze olomoucké, „z níž zahynulo v koncentracích nebo bylo popraveno 29 kněží a 79 jich koncentrák přežilo“.

Res Claritatis tato čísla doplňuje citací z textu, který ke čtyřicátému výročí kon-

ce války sestavila skupina katolíků (Freiovi – Benda – Duka), a který byl předán Chartě 1977 a jí vydán: „Pražská diecéze měla v roce 1938 okolo 1300 kněží včetně řeholních: z toho bylo Čechů jen něco přes polovinu a diecéze byla po záboru Sudet zmenšena o podstatnou část (Tachovsko, Karlovarsko, Chebsko). Z Čechů byli 3 kněží popraveni, 20 jich zemřelo ve vězení, dalších více než 100 kněží bylo vězněno a asi 50 internováno.“

Celkově bylo z území protektorátu vězněno v koncentračních táborech a věznicích 260 duchovních, internováno 111,

V hledání skutečného Boha (2 - dokončení)

Nový život a nová totožnost

Četba evangelia Mustafu tak zaujala, že s ní skončil teprve za svítání. Natolik byl Ježíšovou osobou fascinován, že mu odevzdal celý svůj život s vědomím, že za to může zaplatit nejvyšší cenu. Věděl přece, že ho Ježíš nikdy nezklame – přesvědčil se o tom už ve vězení a ta jistota v něm rostla zároveň s pokračující četbou Písma svatého. Slova žalmu 91 vnímal jako Boží odpověď adresovanou jemu samému: „Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubného moru. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost. Nelekej se hrůzy noci ani šipu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami, náказы, jež šíří zhoubu za poledne. Byť jich po tvém boku padlo tisíc, byť i deset tisíc tobě po pravici, tebe nestihne nic takového.“ (Ž 91,3-7)

Příštího roku se Mustafa pokusil připojit se k jednomu z křesťanských společenství ve své čtvrti. Čekalo ho ale hořké zklamání, protože ho další a další duchovní odmítali z obavy o vlastní život a životy ostatních v komunitě. Jakožto bývalý učitel na Al-Azhar byl v mnoha kruzích příliš známou osobou. Nakonec mu kdosi věnoval svou důvěru a dovolil mu, aby se mohl účastnit bohoslužeb v jejich kostele. Kvůli zajištění bezpečnosti vlastní i toho společenství, které ho přijalo, mu-

▶ během věznění zahynulo 65 duchovních, popraveno bylo 8.

Nacisté zabrali arcibiskupský seminář v Dejvicích, biskupský seminář v Českých Budějovicích, a další. Po heydrichiádě došlo k faktickému zrušení všech bohosloveckých učilišť, protože studenti byli odesláni na nucené práce. Byla zatčena třetina kanovníků svatovítské kapituly.

Nejostřejší byl postup proti řeholím. Jezuitům byla zrušena gymnázia v Bubenči a na Velehradě »pro říši nepřátelskou činnost«, byla jim zabráná řádová kolej s filosofickým studiem v Benešově a residence u svatého Ignáce v Praze. Benediktinům byl zabrán emauzský kostel i klášter, obojí vykradeno, členové řá-

sel Mustafa zachovávat nejvyšší možnou ostrážitost. Po cestě střídal různé dopravní prostředky. Vyhýbal se místům, kde by ho někdo mohl poznat. Jenomže se nedá „skrýt světlo...“ (srov. Mt 5,14)

Vzpomíná: „Bylo to jenom otázkou času, kdy se má rodina o všem dozví. Jednoho dne, zcela neplánovaně, jsem všechno odhalil před svým otcem. Okamžitě vytáhl z pouzdra svůj revolver a pětkrát na mě vystřelil.“ Žádná z těch kulek Mustafa nezasažla. Bůh ho znovu zachránil.

Při vědomí toho, že na něm spočívá fatva (trest smrti za zradu islámu), odvážně předává svoje svědectví víry...

Mustafa musel opustit svou vlast a v narychlo připraveném útěku se během tří měsíců dostal z Egypta přes celou Afriku do Jihoafrické republiky. Ale všude ho stíhali nájemní vrazi. Mustafa zažil znovu, jak neobyčejně se o něj stará Ježíš Kristus, který ho přivedl ke spáse, jak to sám slíbil. „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen.“ (Mk 16,16) Teprve nyní mohl v jednom z kostelů v Johannesburgu přijmout křest. Ke cti svatého evangelisty Marka přijal jméno Mark a z vděčnosti příteli, který mu pomohl v Jihoafrické republice, přijmení Gabriel. A tak ponořením do Kristovy smrti se

du poslání do koncentračních táborů nebo totálně nasazení, podobně dopadli novoříšští premonstráti a další. Milosrdným bratřím byla odňata nemocnice Na Františku, většina jich byla poslána do koncentračního tábora.

Ženským řeholím byly zabírány školy (voršílkám, školským sestrám, františkánkám a dalším). Řada z nich byla rovněž odeslána do koncentračních táborů, dominikánka Dolanská v Ravensbrücku zahynula.“

Metropolita Graubner rovněž poukazuje na úlohu KGB ve vytvoření „černé legendy“ o spolupráci Pia XII. s nacisty.

Res Claritatis 24. 6. 2014

skrze jeho zmrtvýchvstání zrodil do nového života. Když se stal novým člověkem, přijal i novou totožnost, aby nyní mohl celým svým životem sloužit Ježíši.

Žeň je velká

Když Mustafa začal poznávat Ježíše Krista, neustále Ho srovnával s jemu dobře známým prorokem Mohamedem, až nakonec v životě muslimského učence jednoznačně zvítězil milující a odpouštějící Syn Boží. To On překonal smrt a řekl: „Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou.“ (Mt 10,28) Proto si dr. Mark A. Gabriel vybral těžkou cestu víry v Krista. Při vědomí toho, že na něm spočívá fatva (trest smrti za zradu islámu), odvážně předává svoje svědectví víry, aby ke Spasiteli přivedl co nejvíc svých muslimských bratrů a sester.

Mark přiznává: „Víc než 34 let jsem žil v obavách před Alláhovým trestem. Když jsem svůj život odevzdal Ježíši, byl jsem vykoupen jeho Krví.“ Když potkal Ježíše, cítil poprvé v životě velkou úlevu, protože ho přestalo tížit břemeno viny pro dodržování zásad islámu. Když Mark zkoumal muslimské tradice, přišel na to, že Mohamed sám si nebyl jistý, že bude spasen a přijat do ráje. Jestliže ani islámský prorok neměl žádnou jistotu, co má říct obyčejný muslim?

Mark A. Gabriel se obrací na všechny lidi: „Bratře a sestro! (...) Pouze Ježíš Kristus ti může dát pokoj a odpustit tvé hříchy. Zamysli se nad tím, v jakých hrozných podmínkách žijí muslimové na celém světě: nenávisť, prolévání krve, vraždy, konflikty a terorismus. Je jediná cesta, jak se dostat z toho chaosu – přijmout Ježíše Krista jako svého Pána a Vykupitele.“

Největším neštěstím pro lidstvo je hřích, z něhož nás mohl vykoupit jedině Boží Syn, který byl bez hříchu. Ježíš Kristus je řešením každého problému jednotlivce i všech lidí. Důvěrujme mu, smířme se s ním a dalším hlásějme spasení jeho výkupnou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním. Spočívá na nás velká zodpovědnost za spasení všech, kteří neměli možnost slyšet evangelium. My přece nemusíme platit tak vysokou cenu jako Mark A. Gabriel.

Z Miłujcie się! 5/2013 přeložila -vv-

Litanie vlastních potřeb

Neznámý mladý křesťan z Dachau:

„Koho potkáš, je Ježíš, který od tebe něco žádá...“

Pane, smiluj se nade mnou. *Pane, smiluj se nade mnou.*

Ježíši, smiluj se nade mnou. *Ježíši, smiluj se nade mnou.*

Nekonečnou lásku k Tobě

a k lidem celého světa *dej mi, Pane.*

Ducha poslušnosti a podřízenosti

Ducha pokory, chudoby a rozdávaní sebe

Ducha přesnosti ve slově i čase

Ducha bdělosti ve Tvé svaté přítomnosti

Ducha radosti a vřelé osobní lidskosti

Horlivost apoštolskou, vyzařující do celého světa,

Laskavou odvahu a neohroženost v davové psychóze

Laskavou odvahu, neohroženost při únavě, výslechu,
věznění, mučení a popravě

Laskavou odvahu, neohroženost a humor i při plné izolaci,
útoku celého světa a výsměchu mých přátel

Lásku a soucit ke všem, které denně potkávám,
a hlavně ke všem „ztraceným lidem“

Trpělivost k neapoštolujícím křesťanům

Neústupnost, spravedlivý hněv a otevřený postoj
proti zlomyslným

Stálou myšlenku na smrt a na soud

Ustavičný úžas a vděčnost za milosti
celého mého života i dneška

Lásku ke každodennímu sebezáporu

Pohotovost a ochotu k nočnímu bdění i rannímu vstávání

Pohotovost ke stálému putování, stálému cestování,
loučení a opouštění všeho

Zbožnou soustředěnost při Tvé oběti a její trvání
během celého dne

Lásku k samotě a mlčení

Lásku k duchovnímu čtení, zpytování svědomí
a přípravě rozjímání

Lásku k mému povolání a studiu

Lásku a vytrvalost k čistotě

Nečistých pokušení a dráždění

zbav mě, Pane.

Domyšlivosti, nepravé sebedůvěry
a pocitu dokonalosti

Touhy lidem imponovat

Klamání, přemáhání, vytáčení

Lenosti a malátnosti i v únavě

Dráždivosti, vnitřní roztrpčenosti a vnitřního hněvu

Nelidské pedanterie

Od otroctví jídlu, spánku

a každému komfortu civilizace *osvobod mě, Pane.*

Od strachu před vyšetřováním, zatčením,
vězněním, mučením

Ježíši, smiluj se nade mnou!

*Z knihy Litanie, Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Olomouc 2010*

Církev: Bůh formuje lid - dokončení ze str. 2

přesně nevědí, kdo je tímto Bohem a kam je chce dovést. To je pravda, neboť Abrahám se dal na cestu s důvěrou v tohoto Boha, který jej oslovil, ale neměl nějakou knihu teologie, aby nastudoval, kým tento Bůh je. Důvěruje, důvěřuje lásce. Bůh mu dal pocítit lásku a on důvěřuje. Neznamená to však, že tito lidé byli vždycky přesvědčení a věrní. Naopak, od začátku se vyskytuje odpor, stažení se do sebe a svých zájmů a pokušení smlouvat s Bohem a řešit věci po svém. A to jsou zrady a hříchy, jež poznamenávají cestu tohoto lidu dějinami spásy, jež jsou *dějiny věrnosti Boha a nevěrnosti lidu*. Bůh však neochabuje, Bůh je trpělivý, má obrovskou trpělivost a současně stále svůj lid vychovává a formuje jako otec svého syna. Bůh putuje s námi. Prorok Ozeáš říká: „Šel jsem s tebou a učil tě chodit jako otec svoje dítě.“ (srov. Oz 11,3-4)

To je krásný obraz! A tak je tomu s námi: On nás učí chodit. A stejně se chová k církvi. I my totiž, třebaže máme předsevzetí následovat Pána Ježíše, činíme denně zkušenost se sobectvím a tvrdostí svého srdce. Jakmile však uznáme, že jsme hříšníci, Bůh nás naplní svým milosrdenstvím a svojí láskou. A odpustí, vždycky odpustí. A právě tak nám umožňuje růst jako lid Boží, jako církev. Není to naší šikovností, není to našimi zásluhami - my jsme nepatrní - avšak každodenní zkušeností toho, jak nás Pán má rád a pečuje o nás. To nám umožňuje cítit, že jsme jeho, v jeho rukou, a umožňuje nám růst ve společenství s Ním a mezi sebou. Být církvi znamená cítit, že jsme v rukou Boha, který je Otcem a miluje nás, laská, očekává a dává nám pocítit svoji něhu. A to je krásné!

Drazí přátelé, takový je plán Boží. Když Bůh povolával Abraháma, zamýšlel vytvořit svoji láskou požehnaný lid, který ponese jeho požehnání všem národům země. Tento plán se nemění a stále se uskutečňuje. V Kristu byl naplněn a také dnes jej Bůh dále uskutečňuje v církvi. Prosme tedy o milost věrně následovat Pána Ježíše, naslouchat jeho slovu a být každý den připraveni jako Abrahám odejít do země Boha a člověka, do naší pravé vlasti a tak se stát požehnaním, znamením Boží lásky ke všem jeho dětem. Líbí se mi myšlenka, že by synonymum, další jméno, které můžeme jako křesťané nosit, mohlo znít: žehnající lidé, muži a ženy, kteří žehnají (dobrořečí). Křesťan má svým životem vždycky dobrořečit, dobrořečit Bohu, dobrořečit všem. My křesťané jsme lid, který dobrořečí a umí dobrořečit. To je krásné povolání.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

O svobodě srdce

Ježíš po nás chce, abychom měli srdce svobodné od peněz, samolibosti a moci, řekl papež František 20. června v ranním kázání v kapli Domu sv. Marty. Zdůraznil, že skutečné bohatství je takové, které umožňuje srdci zářit, jako např. klanění se Bohu a láska k bližnímu. Zároveň varoval před světskými poklady, které naše srdce činí těžkopádným a spoutaným.

„Neshromažďujte si poklady na zemi“ – tuto Ježíšovu radu z evangelia (Mt 6,19–23) vysvětloval papež František. „Je to rada k obezřetnosti,“ řekl, „protože pozemské poklady jsou nejisté, kazí se a stávají se kořisti lupičů.“ Jaké poklady měl na mysli Ježíš? V zásadě tři a vždy se k tomuto argumentu vracel:

„Prvním pokladem je zlato, peníze, bohatství... S tím však nemá jistotu, mohou ti to ukrást. Jisté nejsou ani investice. Přijde krach na burze a zůstaneš bez ničeho. A kromě toho: copak tě nějaké euro navíc učiní šťastným? Bohatství je nebezpečný poklad... Je však dobré, může posloužit mnoha dobrým věcem... Avšak

shromažďuješ-li je jako poklad, ukradne ti duši! Ježíš se v evangeliu vrací k tomuto argumentu, k tomuto nebezpečí bohatství čili vkládání naděje do bohatství.“

Dalším pokladem je samolibost. Přesvědčivě nechávat se vidět – to Ježíš vřdycy zavrhoval. Vzpomeňme, co říká učitelům Zákona a farizeům, když se postí, modlí a dávají almužnu, aby byli viděni. Samolibost je k ničemu, řekl papež a citoval sv. Bernarda: „Tvoje nádhera bude potravou červů.“

Třetím pokladem, pokračoval Svatý otec, je pýcha, moc. V té souvislosti zmínil první čtení o krutém konci královny Atalji (2 Král 11,1–4.9–18.20). „Její velká moc,“ komentoval, „trvala sedm let, potom byla zabita. Byl konec moci. Kolik jen velkých, pyšných a mocných mužů a žen skončilo v anonymitě, bídě či vězení,“ podotkl papež. Neshromažďujte proto peníze, zalíbení v sobě, pýchu a moc. Tyto poklady jsou k ničemu. Pán po nás chce, abychom si shromažďovali poklady v nebi:

„Tady je Ježíšovo poselství: Je-li tvůj poklad v bohatství, samolibosti, moci a pý-

Peníze jsou určeny k dobru lidí

Práce je oslavou Boha a službou bližním. V práci obětujeme své síly, snahy, námahy a bolesti. To platí pro každého, od ženy-matky v domácnosti až po podnikatele, od posledního popeláře až po politika či státníka. Kdo chce být v čele, ať je služebníkem všech.

Cíle hospodářského i politického systému musí být vposled povahy duchovní: jde o vytváření takových společenských podmínek, v nichž by se dařilo spásu duší.

Ti, kdo vedou, ať už v hospodářství či politice, mají lidi sobě svěřené pozvedat profesně, kulturně, morálně i duchovně. Pravý vůdce vede spolupracovníky k Bohu.

Zvláštní péči je třeba věnovat slabým a zranitelným: starým a nemocným, dětem a mladým lidem, na jejichž mravní výchově životně závisí budoucnost národa.

Důvěryhodnost každého člověka, zvláště toho, na nějž je upřen veřejný zájem, je nedělitelná. Platí jen jedna morálka: v rodinném životě, v podnikání i v politice.

Soukromý zisk podnikatele či politika nesmí být nikdy na úkor společného dobra; jinak jde o věrolomný úklad proti základům státu.

Peněžnictví a bankovnictví musí poskytovat vkladatelům jistotu, dlužníkům mírný úrok a z čistého zisku také povinný díl Bohu a potřebným bližním. Peníze jsou určeny k dobru lidí a ke skutkům křesťanské lásky.

Z myšlenek Františka Nosky, právníka a ministra vnitra v II. vládě Antonína Švehly (1925–26)

VÝČITKY BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ

Krásný jsem, a málokdo mne miluje.
Dobrý jsem, a kdo si ve mně libuje?

Bohat jsem,

kdo mých si žádá pokladů?

Moudrý jsem,

kdo chodí ke mně pro radu?

Mocný jsem,

kdo hledá u mne podpory?

Tvůrce jsem,

proč spoléháš víc na tvory?

Světlo jsem – vy v tmách si libujete!

Věčný jsem – vy pro časnost se dřete!

Pravda jsem, a přece ke lži lnete!

Svatý jsem – vy hříchu holdujete!

Láska jsem, proč stále vzdorujete?

Soudcem jsem,

já soudit budu celý svět: chcete potom

bázní přede mnou se chvět?

Nápis v lübeckém dómu

še, bude tvé srdce uvězněno tam! Tvé srdce bude otrokem bohatství, samolibosti, pýchy! Ježíš chce, abychom měli srdce svobodné! To je poselství dneška. Mějte, prosím, srdce svobodné – říká nám Ježíš. Mluví k nám o svobodě srdce. A jedině svobodné srdce může mít poklady v nebi: lásku, trpělivost, službu druhým, klanění se Bohu. To je skutečné bohatství, které nemůže být ukradeno. Jiné bohatství činí srdce těžkopádným. Uvězňuje srdce, nedává mu svobodu.“

Otrocké srdce, dodal papež, není srdcem zářícím, bude temné. Shromažďujeme-li poklady na zemi, shromažďujeme temnoty, které jsou k ničemu. Takové poklady nám nedají radost, ale především nám nedají svobodu. Naproti tomu svobodné srdce září, osvětluje druhé a ukazuje cestu, která vede k Bohu.

„Zářící srdce, které není spoutané. Srdce, které roste, také dobře stárne, protože stárne jako dobré víno. Když dobré víno stárne, stává se lepším. Avšak srdce, které nezárí, je jako nedobré víno. Čím více plyne čas, kazí se a stane se octem. Kéž nám Pán dá duchovní obezřetnost, abychom dobře chápali, kde je moje srdce, a k jakému pokladu přilnulo. A kéž nám udělí také sílu zbavit je pout, je-li spoutáno, aby se stalo svobodným, zářícím a dávalo nám to krásné štěstí Božích dětí: onu pravou svobodu,“ končil papež svoji ranní homilií.

Podle www.radiovaticana.cz

Pondělí 7. 7. 2014: 6:05 Vatican magazine (775. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Charita ve středu – pomoc cizincům (5. díl) **7:35** V pohorách po horách – Velký Roudný **7:45** Jezuité o: Divadlo spirituality **8:05** Přejeme si... **8:20** Krásné slovo otce Špidlíka (2. díl): Slovanská spiritualita a Velehrad, 2. část **9:15** O létajícím farář **9:25** Charita Veselí nad Moravou **9:40** Výchovný systém Dona Boska: Pouze láska vychovává **10:00** Vzdálená pobřeží ticha **10:30** Interview s milosrdnou láskou: Sv. Vincent de Paul & Sv. Lujza de Marillac **11:15** Cirkus Noeland (15. díl) **11:45** Ovce.sk: Ogrgel **11:50** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Žamboši na Dostavníku 2012 [P] **13:15** Listy z osamělého ostrova: List do Tyatir (4. díl): Když je čas odejít **13:50** Vatican magazine (775. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:20** Dětská Bible **14:35** Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS **15:05** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Získávání svobody mezi omezeními **15:45** V souvislostech (61. díl) **16:10** Můj Bůh a Walter: Mše II. **16:40** Pastýř na člunu **17:00** Bol som mimo: Ján Kolár **18:05** Krasohled (7. díl) **18:35** Ovce.sk: Korunka krásy [P] **18:40** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **18:45** Morava, víno a chirurgie **19:05** Včely a ľudia **19:15** Přejeme si... **19:30** Hornolidečko – Študlov **19:40** Zprávy z Věčného města: 7. 7. 2014 [P] **20:00** Jde o život (1. díl): Hlavně chtít odvážně a moc [P] **21:35** Na koberečku (85. díl) **21:45** Melódia dúhy **22:05** Terra Santa News: 2. 7. 2014 **22:25** Noční univerzita: Milan Michalko – Tři zbraně ženy **23:10** Vatican magazine (775. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:45** Kulatý stůl: Cyril a Metoděj.

Úterý 8. 7. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 7. 7. 2014 **6:15** Má vlast: Bouzov **7:45** Můj Bůh a Walter: Mše II. **8:15** Doma, to je něco úžasného... **9:05** Oblastní charita Červený Kostelec: Dům sv. Josefa, Žiřec **9:15** Hlubinami vesmíru **10:00** Vatican magazine (775. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Noční univerzita: Milan Michalko – Tři zbraně ženy **11:15** Jezuité o: Divadlo spirituality **11:40** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **11:45** Ovce.sk: Korunka krásy **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (25. díl): Dechovka **12:35** Zprávy z Věčného města: 7. 7. 2014 **12:45** Včely a ľudia **12:55** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **14:15** V pohorách po horách – Velký Roudný **14:25** Kulatý stůl: Cyril a Metoděj **16:00** Přejeme si... **16:15** Dopisy z rovníku **16:55** Deník Otty Wolfa a osudy jeho rodiny **17:30** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **18:00** Cirkus Noeland (15. díl) **18:30** Ovce.sk: Fašiangová maska [P] **18:35** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **18:40** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **19:10** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **19:40** Zpravodajské Noeviny: 8. 7. 2014 [P] **20:00** Misie naživo – Lékaři bez hranic **21:00** Zpravodajské Noeviny: 8. 7. 2014 **21:15** Večer chval (30. díl): Pýrovacy **22:30** Zprávy z Věčného města: 7. 7. 2014 **22:40** S Bohem podél Rio Maraňon **23:00** Přejeme si... **23:15** Terra Santa News: 2. 7. 2014 **23:40** Jak potkávat svět (4. díl): S Václavem Hudečkem.

Středa 9. 7. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 7. 2014 **6:20** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Získávání svobody mezi omezeními **7:00** Melódia dúhy **7:15** Včely a ľudia **7:25** Dům nejen ze skla (7. díl) **8:30** Abraháмова cesta **8:40** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (90. díl): Slováccké muzeum v Uherském Hradišti je tu s námi 100 let... **10:00** Zprávy z Věčného města: 7. 7. 2014 **10:15** Krasohled (7. díl) **10:45** Na pořadu rodina – Pěstounská rodina **11:50** Ovce.sk: Fašiangová maska **12:00** Polední

modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jde o život (1. díl): Hlavně chtít odvážně a moc **14:30** Zpravodajské Noeviny: 8. 7. 2014 **14:45** Na koberečku (85. díl) **15:00** Krásné slovo otce Špidlíka (2. díl): Slovanská spiritualita a Velehrad, 2. část **16:00** Jak potkávat svět (4. díl): S Václavem Hudečkem **17:20** Můj Bůh a Walter: Zpověď [P] **17:35** Jezuité o: Divadlo spirituality **18:00** Vatican magazine (775. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Ovce.sk: Tisíc priateľ'ov [P] **18:35** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **18:40** Zprávy z Věčného města: 7. 7. 2014 **18:50** 380. výročí příchodu řádu piaristů **19:05** Čeští salesiáni v Bulharsku [P] **19:20** Terra Santa News: 9. 7. 2014 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku **20:15** Noční univerzita: Ján Buc – Dělat těžké věci [P] **21:15** Listy z osamělého ostrova: List do Tyatir (4. díl): Když je čas odejít **21:45** Hornolidečko – Študlov **22:00** Pastýř na člunu **22:20** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **23:20** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **23:45** Má vlast: Bouzov.

Čtvrtek 10. 7. 2014: 6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:05** BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku **7:20** Platinové písničky (25. díl): Dechovka **7:55** Dopisy z rovníku **8:40** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **10:00** Kulatý stůl: Cyril a Metoděj **11:30** Přejeme si... **11:45** Ovce.sk: Tisíc priateľ'ov **11:50** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast: Bouzov **13:35** Misie naživo – Lékaři bez hranic **14:35** Výchovný systém Dona Boska: Pouze láska vychovává **14:55** Na pořadu rodina – Pěstounská rodina **16:00** Zpravodajské Noeviny: 8. 7. 2014 **16:15** Kultura života – Bioetika: Legalizace eutanazie **16:45** Mše svatá z Katolické charismatické konference 2014: celebruje Mons. František Radkowský [L] **18:05** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **18:33** Ovce.sk: Druhý břeh [P] **18:35** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **18:40** Hlubinami vesmíru **19:20** Svatá země **19:30** Budu pomáhat: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna **19:40** Zpravodajské Noeviny: 10. 7. 2014 [P] **20:00** Jak potkávat svět (5. díl): Se Zdeňkem Pololánikem **21:25** Kus dřeva ze stromu: Lípa [P] **21:40** Zpravodajské Noeviny: 10. 7. 2014 **22:00** Přejeme si... **22:15** O létajícím farář **22:25** Vatican magazine (775. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:55** Krasohled (7. díl) **23:25** Charita Veselí nad Moravou **23:45** Melódia dúhy **0:05** Zpravodajské Noeviny: 10. 7. 2014 **0:20** Můj Bůh a Walter: Zpověď **0:35** Terra Santa News: 9. 7. 2014.

Pátek 11. 7. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 7. 2014 **6:20** Krasohled (7. díl) **6:50** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **8:05** Listy z osamělého ostrova: List do Tyatir (4. díl): Když je čas odejít **8:35** Pastýř na člunu **8:55** Noční univerzita: Ján Buc – Dělat těžké věci **10:00** Na koberečku (85. díl) **10:10** Jde o život (1. díl): Hlavně chtít odvážně a moc **11:45** Ovce.sk: Druhý břeh **11:50** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Hlubinami vesmíru **13:00** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **13:20** BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku **13:40** Žamboši na Dostavníku 2012 **14:10** Melódia dúhy **14:25** Bol som mimo: Ján Kolár **15:30** Marina **16:05** Bača Milan od Juraja do Šimona **16:30** Zpravodajské Noeviny: 10. 7. 2014 **16:45** Mše svatá z Katolické charismatické konference 2014: celebruje P. Jeroným Jurka OFM **18:05** Cirkus Noeland (15. díl) **18:35** Ovce.sk: Maškarný ples [P] **18:40** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **18:45** Můj Bůh a Walter:

Zpověď **19:00** Kus dřeva ze stromu: Lípa **19:15** Modra **19:40** Zprávy z Věčného města: 11. 7. 2014 [P] **20:00** Noemova pošta: červenec [L] **21:45** Přejeme si... **22:05** Misie naživo – Lékaři bez hranic **23:05** V pohorách po horách – Velký Roudný **23:15** Čeští salesiáni v Bulharsku **23:30** Kultura života – Bioetika: Legalizace eutanazie **0:05** Propast **0:35** Z pohľadu kardinála.

Sobota 12. 7. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 11. 7. 2014 **6:15** Z pohľadu kardinála **6:45** Plečnikův kostel sv. Františka v Lublani **6:55** Kultura života – Bioetika: Legalizace eutanazie **7:25** BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku **7:40** Jezuité o: Divadlo spirituality **8:00** Pastýř na člunu **8:25** Cirkus Noeland (15. díl) **8:55** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **9:00** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **9:35** Melódia dúhy **9:50** Krasohled (7. díl) **10:20** Můj Bůh a Walter: Zpověď **10:35** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **11:00** Prešiel sem hranicu **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 10. 7. 2014 **12:25** Zprávy z Věčného města: 11. 7. 2014 **12:35** Přejeme si... **12:50** Dopisy z rovníku **13:35** Jak potkávat svět (5. díl): Se Zdeňkem Pololánikem **14:55** Zhora dané: Vendelín Baláz **15:05** Terra Santa News: 9. 7. 2014 **15:25** Platinové písničky (25. díl): Dechovka **16:00** Z pohľadu kardinála **16:30** Jezuitské reduke v Paraguai **16:45** Mše svatá z Katolické charismatické konference 2014: celebruje P. Michael Slavik [L] **18:05** Listy z osamělého ostrova: List do Sárd (5. díl): Zpráva pro mrtvé [P] **18:35** Ovce.sk: Maškarný ples **18:40** Sedmihlásky – Sadila sem hrušku v humně **18:45** Kaplička pana Zemana **18:50** Misie naživo – Lékaři bez hranic **20:00** Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharffová **20:50** Jazový skřítek a jeho Pekáč **21:10** V pohorách po horách – Sokolie **21:20** Skryté poklady: Vladimír **21:55** Zprávy z Věčného města: 11. 7. 2014 **22:05** Krásné slovo otce Špidlíka (2. díl): Slovanská spiritualita a Velehrad, 2. část **23:00** Budu pomáhat: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna **23:10** Dětská Bible **23:25** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Získávání svobody mezi omezeními **0:10** Žamboši na Dostavníku 2012 **0:40** Doteky času a kamene.

Neděle 13. 7. 2014: 6:15 Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **6:35** Dopisy z rovníku **7:15** Jak potkávat svět (5. díl): Se Zdeňkem Pololánikem **8:40** Čeští salesiáni v Bulharsku **8:55** Na koberečku (85. díl) **9:05** O létajícím farář **9:20** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **10:35** Zprávy z Věčného města: 11. 7. 2014 **11:00** Mše svatá z Katolické charismatické konference 2014: Celebruje P. Aleš Opatrný [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (32. díl): Dechovka [P] **13:45** Cesta k andělům (70. díl): Hana Scharffová **14:35** Budu pomáhat: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna **14:45** Zprávy z Věčného města: 11. 7. 2014 **14:55** Noční univerzita: Ján Buc – Dělat těžké věci **16:00** Děti Ventanas **16:25** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti [P] **16:55** Sedmihlásky – Či to koničky [P] **17:00** Cirkus Noeland (1. díl) **17:35** Můj Bůh a Walter: Zpověď **17:50** Melódia dúhy **18:05** Na pořadu rodina – Prázdniny, dovolená **19:05** BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravoslavi v běloruském Minsku **19:20** Jezuité o: Exorcismus [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Vatican magazine (776. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Má vlast: Plumlov [P] **21:45** Misie naživo – Lékaři bez hranic **22:45** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylovke **23:05** Krásné slovo otce Špidlíka (2. díl): Slovanská spiritualita a Velehrad, 2. část **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Bol som mimo: Ján Kolár.

Církev bude mít dva nové blahoslavené

Jak 13. června oznámil Svatý stolec, papež František autorizoval prefekta Kongregace pro blahorečení a svatořečení k promulgaci osmi dekretů. Týkají se dvou zázraků, které jsou přikládány přímluvě francouzského kněze *P. Louise-Edouarda Cestaca* (1801–1868) a italské řeholnice *Irene Stefaniové* (1891–1930). Pro zakladatele řeholního institutu Mariiných dcer a mnoha dobročinných děl ve Francii první poloviny 19. století, stejně jako pro italskou misionářku, která nabídla svůj život za misie v Keni, se tak otevírá cesta k beatifikaci.

Dalších šest dekretů uznává hrdinské ctnosti tří mužů a tří žen. Až na jedinou výjimku pocházejí z Itálie. Jsou to Boží služebníci *P. Luigi Savaré* (1878–1949), diecézní kněz; *P. Eugenio Reffo* (1843–1925), spoluzakladatel Kongrega-

ce sv. Josefa; a laik *Uberto Mori* (1926–1989), úspěšný podnikatel a otec rodiny, jehož beatifikační kauza byla zahájena pouze několik let po smrti. Ve středoitalské Modeně založil rozhlasovou stanici „Antenna 1“, která se dodnes podílí na misijní práci a hlásání evangelia.

Papež František dále potvrdil hrdinské ctnosti tři Božích služebnic. Jsou to komboniánka *Maria Giuseppa Scandolová* (1849–1903), benediktinka *Itala Melová* (1904–1957) a sestra *Magdalena od Nejsvětějšího Srdce* (1832–1900), zakladatelka ženského řeholního institutu Chudých služebnic Matky Boží (Poor Servants of the Mother of God), který se ve svých konstitucích inspiruje konstitucemi Tovaryšstva Ježíšova.

Podle www.radiovaticana.cz

VEČERNÍ PROHLÍDKY LORETY RUMBURK A KOSTELA SV. VAVŘINCE při svíčkách – úterý 8. 7., 19. 8. a 26. 8. 2014, 20.00–21.30 hodin

Komentovaná setkání s historií za doprovodu duchovních písní. Prohlídky loretánské kaple, ambitu, kaple Svatých schodů a kostela sv. Vavřince. Zpěv duchovních písní a hra na varhany. **Rezervace** na tel. +420 604 555 922, e-mail: loreta.rumburk@seznam.cz. **Vstupné** 90 a 45 Kč. Pořádá Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk. Více na www.loretarumburk.cz. Více informací k večerním prohlídkám v Loretě Rumburk sdělí: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

DIECÉZNÍ VEČERADLO OSTRAVSKO-OPAVSKÉ DIECÉZE se koná ještě **v katedrále Božského Spasitele 14. července 2014 od 16.30 hod.**
Vede P. Jiří Polášek.
Oprava katedrály je odložena na září.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. – 12. ČERVENCE 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 7.		PO 7. 7.		ÚT 8. 7.		ST 9. 7.		ČT 10. 7.		PÁ 11. 7.		SO 12. 7.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	1754	1975	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	1426	1602	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	1756	1976	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1756	1977	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	703	793	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	1427	1603	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1757	1977	1655	1886		
Závěrečná modlitba	703	794	939	1050	954	1067	970	1601	986	1102	1427	1603	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	792	890	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1759	1979	1021	1141		
Závěrečná modlitba	703	794	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1427	1603	1022	1141		
Nešpory:																
SO 5. 7.																
Hymnus	1423	1598	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	991	1108	1426	1602	1024	1143
Antifony	1424	1599	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1761	1981	1025	1144
Žalmy	1729	1947	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1761	1982	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	1424	1599	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1763	1983	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	1424	1599	704	794	948	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1427	1603	704	794
Prosby	1425	1600	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1764	1984	1028	1147
Záv. modlitba	1422	1597	703	794	948	1061	963	1077	980	1601	996	1113	1427	1603	704	795
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Neděle 6. 7. – 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Zach 9,9–10
Ž 145(144),1–2.8–9.10–11.13cd–14
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: Řim 8,9.11–13
Ev.: Mt 11,25–30
Slovo na den: Mé jho netlačí.

Pondělí 7. 7. – ferie

1. čt.: Oz 2,16b.17b–18.21–22
Ž 145(144),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)
Ev.: Mt 9,18–26
Slovo na den: Jestli se dotknu jen jeho šatů, budu uzdravena.

Úterý 8. 7. – ferie

1. čt.: Oz 8,4–7.11–13
Ž 115(113B),3–4.5–6.7ab+8.9–10
Odp.: 9a (*Izraelův dům doufá v Hospodina.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 9,32–38
Slovo na den: Hlásal radostnou zvěst.

Středa 9. 7. – nezávazná památka sv. Augustina Žao Ronga a druhů

1. čt.: Oz 10,1–3.7–8.12
Ž 105(104),2–3.4–5.6–7
Odp.: 4b (*Stále hleďte Hospodinovu tvář!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 10,1–7
Slovo na den: Přiblížilo se nebeské království.

Čtvrtek 10. 7. – ferie

1. čt.: Oz 11,1–4.8c–9
Ž 80(79),2ac+3b.15–16
Odp.: 4b (*Bože, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
Ev.: Mt 10,7–15
Slovo na den: Probouzejte k životu.

Pátek 11. 7. – svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1–9
Ž 34(33),2–3.4+6.9+12.14–15
Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)
Ev.: Mt 19,27–29
Slovo na den: Každý, kdo opustil, dostane.

Sobota 12. 7. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Iz 6,1–8
Ž 93(92),1ab.1c–2.5
Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděš se velebností.*)
Ev.: Mt 10,24–33
Slovo na den: Žák.

NOVINKY MCM s. r. o.

ZNAČKY NA PRÁZDNINOVÉ CESTĚ

*Podle F. Lelotta přeložila a upravila
PhDr. Věnceslava Fišerová*

Na všech našich silnicích jsou dopravní značky, které ukazují bezpečnou cestu. Prostřednictvím krátkých úvah nad 21 dopravními značkami tato brožurka chce být dětem dobrým průvodcem na prázdninové cestě. Ukazuje, co je dobré dělat, čeho se vyvarovat, přivádí k modlitbě. I proto brožurka v závěru obsahuje krátké modlitby za rodiče, za kamarády, za vlast – jsou zpracovány podle P. Ferdinanda Neubauera.

*Malice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, doplněné vydání •
Brož., A6, křídový papír, 44 stran, 56 Kč*

ŽIVOT SE SVATÝMI

*Liturgické kalendárium a čtení Jiří Kočenda • Revize
liturgických čtení P. Pavel Hödl • Redakce Věra Mrtvá
a Mgr. Daniel Dehner*

Týdenní stolní kalendář s citáty svatých a blahoslavených, s občanským a liturgickým kalendářem na rok 2015. Obsahuje mnoho potřebných informací k prožívání liturgického roku: souřadnice liturgických čtení na každý den v roce, vyznačení liturgických barev, označení zasvěcených svátků a prosebných dnů přímo v kalendáři. Součástí kalendáře jsou také informace o slavení prvních čtvrtků, pátků a sobot.

Malice cyrilometodějská s. r. o. • 240x165 mm, 59 Kč

**DIKTATURA VERSUS NADĚJE • PRONÁSLEDOVÁNÍ
ŘÍMSKOKATOLICKÉ CÍRKVE V ČESKOSLOVENSKU
V LETECH 1948–1989**

*Autorský tým: Petr Koura, David Lorenc,
Jan Stržbrný, Jaroslav Šebek, Vladimíra
Vaničková, Stanislava Vodičková • Editorka
Vladimíra Vaničková • Úvodní slovo kardinál
Miloslav Vlk a kardinál Dominik Duka*

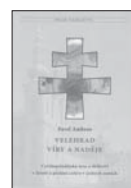

Jedinečný dokument připravený předními odborníky mapuje pronásledování římskokatolické církve v Československu v letech 1948–1989 ve všech aspektech a historických souvislostech. Publikace byla vydána za podpory Arcibiskupství pražského u příležitosti putovní výstavy uspořádané Archivem Kanceláře prezidenta republiky a Ústavem pro studium totalitních režimů.

*Ústav pro studium totalitních režimů •
Brož., 210x210 mm, křídový papír, 192 stran, 235 Kč*

**VELEHRAD VÍRY A NADĚJE •
CYRILOMETODĚJSKÁ ÚCTA A DĚDICTVÍ
V ŽIVOTĚ A POSLÁNÍ CÍRKVE V ČESKÝCH
ZEMÍCH**

*Pavel Ambros • Odpovědná redaktorka Luisa
Karczubová*

Monografie Pavla Ambrose, profesora Cyrilometodějské teologické fakulty UP v Olomouci, shrnuje jeho jednotlivé dílčí studie do jediného rozsáhlého celku. Publikace přispívá k současné diskusi nad tématem recepce cyrilometodějské tradice při příležitosti oslav 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., A5, 248 stran, 250 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.